

אור האמונה

פרשת תרומה

שבת קודש * ו' אדר, תשע"ג

גיליון מס. 356

❖ דברי התורה שבגיליון מוקדשים ❖

ברכה והצלחה
 כולל ברסלב אילת
 לזיווג הגון
 אסתר בת דינה
 לרפואה שלמה
 שלמה בנימין בן שרה פרוין, אמה בת מרסל
 שלום בן ליבא
 לזיווג הגון וחזרה בתשובה
 הילה בת פלורנס
 לעילוי נשמת
 שלמה שלומי בן אילנה נאוה, יא' חשון תש"ע
 יעקב אברהם בן הרב יוסף יצחק שליט"א,
 יח' שבט תשמ"ח
 בניהו בן זכריה (יחיאל) ומרים, כו' אדר תשע"ב
 ת.נ.צ.ב.ה

”דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה” (כ"ה, ב)

למה נאמר ויקחו לי (תרומה), הרי מספיק היה לכתוב ויקחו?!

קחו לי = קחו אותי. כביכול אמר הקב"ה לישראל: קחו אותי ואדור ביניכם, קחו אותי עמכם לשרות ביניכם כנאמר: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (ויקרא רבה פרק ל"ג)

”וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה” (כ"ה, ב)

זהב וכסף ונחושת" (כ"ה, ג). זהב וכסף ונחושת מרמזים על הנקודות הטובות שיש בכל אחד מישראל. בכל אדם. הבעיה שלנו שאנחנו מתפעלים מעצמנו, לא מאחרים. אדם הולך וכל שניה הוא חושב, אני הכי נפלא בעולם. עשיתי ככה, ועשיתי ככה, כל שניה. אתה צריך להאמין שגם לשני יש נקודה טובה. היא אחרת משלך, אך היא גם נפלאה. אסור לשכוח שכל אדם נברא בצלם אלוקים. יש איזה אור אלוקי שחופף עליו. כבוד אלוקי. כשפוגעים בכבוד שלו, פוגעים בצלם האלוקים שבו. יוצא שאם פגעת בכבוד חברך, פגעת בכבוד ה' ח"ו, כמה אדם צריך להיזהר בענין הזה של כבוד חברו.

תרומה לוקחים? תרומה נותנים! ולמה אם כן נאמר ויקחו לי תרומה ולא נאמר ויתנו לי תרומה? כי כשנותנים, מיד לוקחים, מיד מקבלים בחזרה. מה מקבלים? קרבת ה' לי טוב. אדם שרגיל לתת, הוא כל הזמן מרגיש את ה'. בכל צעד ושעל בחיים, בבית, במכולת, בבנק, בבית הכנסת, בלימוד, בטיול בתפילה, בשיחה הוא דבוק בה'. דרך ההשפעה והנתינה היא דרך שמקצרת מרחקים ומביאה לקירוב נפלא לבורא, דרך שהופכת את היהודי לבן בית אצל הקב"ה. יהודי משפיע ונותן, הוא הופך להיות דומה ליוצרו. מה הוא רחום אף אתה, מה הוא חנון, אף אתה. ואין אושר ושמחה גדולים מאלו. תרומה מרוממת, מרימה את היהודי מעל האדמה, מעל הארציות, עוקרת אותו מן התאוה הפרטית ומרחיקה אותו מן הרצון לקבל רק לעצמו. לא טוב לך? אתה לא מחובר? אתה בחושך? תחפש איך לעשות איזה חסד קטן עם השני, בשארית כוחותיך, ותראה איך אתה חוזר לחיים, איך אתה מתחיל להרגיש את ה'. אתה עומד בתור, תוותר למישהו שהוא ממחר במיוחד. אתה נוהג ברכב, יש לך אין ספור דרכים לגלות אדיבות לנהגים אחרים או להולכי רגל. מילה טובה, הארת פנים, חיוך קטן לאדם שאתה פוגש בדרך ואתה מתחיל להרגיש איזה מהפך לטובה בחבור שלך אל ה'. מתוך הפרשה: "והיו הכרובים פורשי כנפיים למעלה... ופניהם איש אל אחיו" (כ"ה, ג). מי שרוצה להגיע למעלה, להתקרב אל ה', לא יכול להתעלם מאחיו. שמחה שבנתינה היא שמחה הכי גדולה. לכן מבקשים מה' שפע, כדי שנוכל לתת לילדים, לחברים, לכל מי שצריך. כמה אומלל מי שהספך כל כך מסנוור את עיניו, שהוא כבר לא רואה בני אדם, הוא רואה רק כסף! כמה מאושר מי שכל הזמן מבקש מה' שיתן לו, כדי שיוכל לתת לאחרים.

מסופר על יהודי שחיתן את בתו ועם תום החתונה נכנס יחד עם אבי החתן למשרדו של בעל האולם כשבלב שניהם טענות רבות על תקלות שהיו במהלך האירוע. אך לגודל הפתעת המחותן, הניח אבי החתן את התשלום על השולחן, לחץ בחמימות את ידיו של בעל האולם, "תודה רבה על הכל", אמר. אומנם לא היה בדיוק לפי ההזמנה, אבל בכל זאת מגיע לכם תודה... "ככה לוותר לו?" התפלא אבי הכלה. לוותר ועוד להוסיף תודה? ממי קיבלת את זה? מהסבא והסבתא שלי ענה המחותן וסיפר: שלושה ילדים קטנים היו לסבא ולסבתא שלי, בבית כפרי מוקף חצר, לול תרנגולים היה מקור הפרנסה של המשפחה. בוקר אחד הבחין הסבא שהלול אינו הומה כתמיד. הוא עבר מקצה הלול אל קצהו, סופר את תרנגולותיו אחת לאחת. עשר תרנגולות נעלמו באופן מסתורי. בבוקר הבא עלה המספר ל- 11 תרנגולות ולמחרת ל- 12. לילה חורפי, הוא התעטף במעיל, חבש כובע פרווה לראשו והתחבא מאחורי השיחים, ממתין לראות... הקור היה מקפיא עצמות, מתחת לאפס, פתאום שמע רחש קל מכיוון השער, הוא הבחין בגוף נמוך קומה מסתנן דרך הגדר ונוטל תרנגול אחר תרנגול. ר' יענקל נשך בכוח את שפתיו שלא תפרוץ מהן זעקה: היה זה חצקל השכן... חצקל! חצקל! חצקל גונב!!! מי היה מאמין כזאת על חצקל. ר' יענקל נכנס הביתה, סבתא נבהלה ממראה פניו של בעלה. הוא צנח אל הכורסא הרכה, הליט פניו בידיו ובכה כילד. המחשבה הראשונה היתה: להעניש את הגנב! להחזיר את הגזילה! אך ברגע שני מתחלף הכעס בצמרמורת, והוא נרעד למחשבה כי ייאלץ לשלוח אצבע מאשימה למול פניו המוריקות של שכנו, לתבוע אותו, לביישו ברבים, הוא לעולם לא יוציא דיבתו של יהודי, גם אם יעלה הדבר בדמים מרובים. לעולם, לעולם!!!

לחלק מילים טובות. מילים שמשמחות את הלב. לתת אהבה, לתת מחמאה, להתפעל, לתמוך, לעודד, להשתמש בפח השמן שנשאר מחנוכה ולשמן איפה שקצת חורק. להשתמש במשלוח המנות שנשאר מפורים ולחלק ממתקים - ה' אוהב את זה. ככה מְפָנִים מקום לקבל עוד ועוד שפע. פעם הכל היה בשביל השני. רוגאלאן וקניידלאן וקרעפאלך, הכל לך. היום הכל לעצמי. ביסלי, וקרמלי, ויוגלי. הכל לי.

ה' רוצה שנסתכל בעין טובה על כולם. "וזאת התרומה אשר תקחו מאיתם

באותו רגע הבליח במוחה של הרעיה הצדקנית רעיון נועז "עלינו לעזוב את הכפר". יענקל הביט ברעייתו כלא מאמין. לברוח? מהכפר בו נולדנו? אולם הוא שותק, אין בפיו פתרון טוב יותר. מכרו את הבית, מכרו את הלול, ארזו בבהילות מעט מטלטלין ובהפלגה הראשונה עזבו את ארצם ויצאו לארץ לא נודעת, לאמריקה. לא קל היה באותם ימים המסע באוניה, אבל רוחם האיתנה של גיבורי הנפש לא נשברה. הנסיון הגדול היה מאחוריהם, לעומתו התגמדו כל הקשיים האחרים. הספינה בה עשתה המשפחה הנאצלת את דרכה לחופי מבטחים היתה מהאחרונות שהפליגו מאירופה הבורעת, בטרם נסגרו השערים, בטרם החל הצורך הנאצי ימ"ש בפעולתו. סבא וסבתא, עם שלושת ילדיהם הרכים, הספיקו לברוח בזמן. הם ויתרו וברחו, והצילו את נפשם. ("משמרת השלום")

התורה מזכירה לנו שוב ושוב, אתה מוכרח להתמקד בדברים היפים שיש בכל אדם, במעלות שלו, לא בחסרונות. במלחמת עמלק, כל זמן שהיו מסתכלים כלפי מעלה, היו מנצחים. למה נאמר כלפי מעלה ולא נאמר לשמים? רומז הכתוב שהסתכלו אחד על מעלת חברו. וכשקיבלו את התורה נאמר ויחן שם ישראל נגד ההר. מהו ויחן? שראה כל אחד את החן של חברו. עין טובה פירושו שהאדם יכול לאהוב את שני איך שהוא, לשמוח אתו, לדון אותו לכף זכות, לזכור שהוא יצור אלוהי. איך? רק אם האדם בעצמו יהיה בעונה ושפלות, ירגיש את עצמו שהוא אדם כזה פשוט, מי אני בכלל, אני בשר ודם, מה אני בכלל, אז ממילא אני יכול לאהוב את השני, תמיד יכול למצוא בשני משהו שאין בי. מתוך הפרשה: איזה מידות היו לו לארון? שבורות, חצויות. אמתיים וחצי אורכו, אמה וחצי רוחבו, ואמה וחצי קומתו (כה, י). רמז לאדם שיאחז בעונה, ויהיה לבו נשבר בקרבנו, ולא יתגאה. אתה לא יכול לסבול את השני? תחפש בו נקודה טובה. נקודה קטנה טובה. אין דבר כזה שאדם הוא כולו רע. כל יהודי יש לו נשמה קדושה ונפלאה. כל אדם יש בו משהו טוב ואם נחפש נמצא, או אז תשתנה כל נקודת המבט שלנו ונוכל לראות בו פתאום לא רק קצת טוב, הרבה טוב. כשהעיניים טובות, אז הכל טוב. עיניים טובות זה כל התיקון שלנו פה בעולם הזה. אם מגיעים לעיניים טובות, אז השלמנו את הבריור שלנו פה. דוד המלך זכה להיות דוד המלך, זכה להיות משיח צדקנו, ובזכות שהיה יפה עיניים וטוב רואי. ראה רק טוב. איזה חיים טובים ונעימים יכולים לאדם שמתחיל להסתכל על בני אדם אחרים בעיניים טובות. כמו שה' מתפאר בכל אחד מאיתנו אפילו שאנחנו רחוקים משלמות, "ישראל אשר בך אתפאר" ככה אנחנו צריכים להתייחס לזולת. קשה לך עם הבן הזה? עם השכן הזה? עם החבר הזה? נדמה לך שאתו אין סיכוי?! שכאן זה כבר אבוד?! חס ושלום. כאן התיקון שלך. לא סתם קיבלת בן כזה, שכן כזה, חתן כזה, קיבלת אותו כי רוצים ממך עבודה, רוצים ממך לשנות את זוית הראיה. כל אדם ואדם הוא צלם אלוהים, הוא אלוהות, הוא משהו כזה גדול, ובזה אפשר מאוד מאוד להתפאר, בזה ה' מתפאר בנו.

הצדקה והחסד מניעים את גלגלי העולם. הגמרא הקדושה והזהרה הקדושה מלאים מגודל העניין שרצון הבורא הוא שתמיד יִלְמְדוּ סנגוריה על בניו. כמו אבא שיש לו בן שאינו הולך בדרך טובה ועדיין רצון האב שידונו את בנו לכף זכות, ובודאי אם ישמע מאיזה אדם שמלמד עליו חובה, זה יכאב לו וזה יפגע בו.

אדם שתמיד מלמד כף זכות, שכרו מן השמים שינהגו בו מידה כנגד מידה כמאמר חז"ל "הדן את חברו לכף זכות דנין אותו לכף זכות". (שבת קכ"ז). זה לא שמצדיקים מעשה מסויים שהוא לא טוב, אלא דנים את כל האדם בכללותו, שבודאי יש בו דברים אחרים של זכות.

כשאדם נחמד למטה והוא מקובל על הבריות, הוא גם אהוב למעלה. איזה מעלה עצומה היא למי שזוכה להקדים שלום לכל אדם בלי להמתין שהשני יתן לו שלום. חז"ל אומרים שהיא מידת הענוה כי זה מראה שאין אדם אחר

שפל ופחות ערך בעיניו. כי אם היה, לא היה מקדים לו שלום. אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי שלא הקדימו אדם שלום מעולם, אפילו נוכרי בשוק.

להשמיע באוזני זולתינו מילה טובה, מילת עידוד, ואף לומר לו שבחו בפניו על מעשיו הטובים זאת היא גמילות חסידות. הזוהר הקדוש (פר' תזריע) אומר שכשם שיש עונש לאדם בשביל דיבור רע שהיה אסור לו לדבר ודיבר, כך יש עונש בשביל דיבור טוב שבא לידו והיה יכול לדבר ולא דיבר.

מקדש שני מפני מה חרב? שהיתה בו שנאת חינוס (יומא ט). מקדש שלישי איך יבנה? ע"י שיהיה בנו "אהבת חינוס", ע"י שנאהב אחד את רעהו אף ללא סיבה מיוחדת, בגלל שהוא יהודי.

אומרים חז"ל - "אין ישראל נגאלין אלא בצדקה". איך נותנים צדקה? בנדיבות לב. "כל איש אשר ידבנו לבו" (כה, ב). נותנים ברוחב לב וה' מחזיר פי שניים. יהודי שנותן צדקה לתלמידי חכמים, שתומך בהם, לעתיד לבוא הוא יושב ולומד איתם תורה. (פסחים גג)

נדיב אחד שהרבה לתמוך בשיבת וולוז'ין המעטירה ביקש מראש הישיבה ומייסדה, הגאון רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל, שלאחר אריכות ימיו ושנותיו יואיל ללמוד משניות לעילוי נשמתו. לימים מלאו שנותיו של הנדיב והלך לעולמו, וראש הישיבה קיים את הבטחתו. הגיע למשנה אחת והתעמק בה, להבין פירושה לפי כל השיטות, והתקשה בפירושה לשיטה מסויימת. נלאה להבין, והתנמנם. בחלומו בא אליו אותו נדיב, והאיר עיניו בסוגיא, פילס בה נתיב והיו הדברים מאירים ושמחים! פקח ראש הישיבה עיניו, ואמר בהתפעלות: ידעתי מכבר, שבעולם העליון מלמדים את תומכי התורה – אך לא שיערתי שבזמן כה קצר מגיעים לדרגה כה גבוהה!

הכסף של האדם זה פקדון שהקב"ה הפקיד אצלו. בשביל מה? בשביל שיפרנס את מי שחסר לו. בשביל שיעשה מצוות ומעשים טובים. כשהקב"ה רואה שהיהודי אכן מתנהג ככה, הוא נותן לו עוד ועוד כדי שימשיך לתת. כשיהודי משתמש בכסף למטרות קדושות, אין שמחה גדולה מזו.

צדקה תציל ממוות. כמה צריך יהודי לשמוח כשדופקים לו בדלת ומבקשים צדקה. אתה צריך לחשוב אז, מי יודע ממה רוצים להציל אותי עכשיו. תן צדקה בשמחה, אל תעצור את הנשימה כדי שיחשבו שאין אף אחד בבית וימשיכו הלאה לשכנים בדלת ממוול. כשאתה נותן צדקה, כשאתה נותן משהו משלך תן את היפה והמשובח ביותר. "האכיל רעב, שיאכיל מן הטוב והמתוק שבשולחנו. כיסה ערום, יכסה מן היפה שבכסותו" (הרמב"ם, הלכות איסורי מזבח פז, יא). כשאתה חותך אבטיח לאורחים שלך, תן להם את הלב, שהוא הכי מתוק, אל תשמור אותו בצד לעצמך.

מורנו הרב: "כל יום ויום יש ניסים חדשים לגמרי שלא היו מעולם. אז מה אדם דואג?! אדם מפחד לתת צדקה, תן צדקה, תן משהו, אל תפחד הכל יפתח, כל שערי השמים יפתחו לך כמו שכתוב: "פתוח תפתח", אדם נותן צדקה אז הוא פותח את כל השערים, שערי הדעת, שערי החכמה, שערי בינה, שערי תפילה, שערי שידוכים, שערי פרנסה. ששולחים לאדם עני זה סימן שרוצים להציל אותו, רוצים להציל אותו מאיזה פורענות, מאיזה אסון. הילד שלך חולה? תן צדקה, יהיה ניסים יהיה רפואה. זה המנהג של הצדיקים, לא אוכלים לבד, האוכל זה לא שלך, אתה לא בעל הבית על האוכל, אתה צריך תמיד לדעת שהאוכל הזה הוא של ה', אתה מתחלק באוכל הזה עם עוד מישהו, כי האוכל הזה הוא מתנה מה'. הכסף הוא לא שלך, אתה רק בעל פקדון, כל מה שיש לך זה לא שלך, זה שייך לכלל ישראל. אדם צריך לתת צדקה, את המעשה, את החומש, הוא יראה בסוף שזה יתרבה לו הוא יתן מאה דולר יקבל אלף דולר. הוא יתן אלף דולר יקבל מאה אלף, הוא יראה

את זה. ולכן כסף נקרא זזים, צריך להזיז את הכסף. אל תשאיר אותו אצלך בכיס, תזיז אותו, תזיז את המעשר תמסור את זה הלאה תזיז את זה הלאה, אם תזיז תראה שזה יהיה כפול ומכופל".

כשמוותרים, כשמלמדים זכות, כשנותנים צדקה, כשעושים חסד, מקבלים לב. זוכים לאהבת ה'. אנחנו אוהבים אותך אבא, אוהבים את הקדושה, אוהבים את התורה, אוהבים לחיות בתוך ציבור של יראי שמן, אוהבים את הרגעים הנפלאים האלה שאנחנו מרגישים מחוברים אליך, זה נמצא בנו, זה כבר שלנו, זה אף אחד לא יכול לקחת לנו. אפילו שזה לא כל הזמן, אפילו שזה רק רגעים קטנים, אבל אנחנו אוהבים את זה, אנחנו מחוברים לזה, כמה טוב לנו ברגעים האלה, זאת האמת שלנו, זה כל החיים שלנו. בסתר ליבם, כולם רוצים את זה. גם מי שרחוק. גם מי שהיה והתרחק. כמו בספור הבא:

מסיבת חומש

יש בחייו של תלמוד תורה מצוי, הרבה ימים מרגשים. אבל יש שמחה חגיגית אחת שעולה על הכל: מסיבת חומש. הטכס שבו מעניקים את החומש לילדי כיתה א', עולה עשרת מונים על היום הראשון בתלמוד התורה, ועל שאר סיומי המסכתות ומסיבות הסידור. מדוע? הו, לכל ילד יש הסבר אחר מדוע מסיבת החומש הותירה בו חותם בל יימחה למשך כל שנות חייו. הקשר הנפשי לחומש האישי, לחן הקורן של המילים המנוקדות המודפסות, טעמו של רש"י ראשון, בונים לזאטוטים את בנינם הרוחני עדי עד.

מנהל תלמוד התורה והמלמד המסור של כיתה א' הגיעו בשעת אחר הצהרים למרכז הקניית השכונתי ותפסו שתי עגלות. מכאן ואילך התחיל מסע גדול של איסוף ממתקים בכל מכל כל. שהרי סוד גלוי וידוע לכל תינוק של בית רבן, שממתק נותן חשק ומוטיבציה נוספת להשקיע מאמץ ללמוד בשקידה, להבין, ולהצליח. וכמובן, מעל כל ערמות הממתקים ניצבים להם הפרסים: שעונים, כדורים, קרטוני משחקים, צפצפות, מכוניות אלקטרוניות. מה לא? לפנייהם בתור - מול עגלה צנומה למדי שהיו בה כמה בקבוקי שתיה קלה - עמד איש נמוך קומה בן 50 לפחות, שעל אפו מונח זוג משקפיים לא הכי מהוקצע. הרבנים החרוצים הבחינו שהאיש הזה מטה אוזנו לשיחתם. ומפעם לפעם מציץ - כמו בלש סקרן - בעגלות גדושות הממתקים שהם מסייעים אט אט לעבר הקופאי. "השיחה בינינו מעניינת אותך מאוד, הפלאפון שלו צלצל בלי סוף והוא השתיק אותך פעם אחר פעם במשך 10 דקות ולא ענה לאף שיחה". "אולי הוא חושב שאנחנו יצורים מעולם אחר", גיחך המחנך. "כן, אתה צודק", לחש המנהל "אני מצליח לקלוט בעיניו הנוצצות ברק של בוז וזלזול כלפינו. הוא מעיף מבט מוזר בעגלות הממתקים. מאיפה צץ לנו הטיפוס המשונה הזה??? שיתעסק עם עצמו, מה הוא תוחב את אפו לשיחה בינינו... מה יש לו מהממתקים?"

השניים היו סקרנים ותמהים עד תנוכי אוזניהם. כעבור 10 דקות נוספות ניצב האיש הנמוך מול הקופה, והתחיל לערוך את החשבון. "תסלחו לי רבותי, תסבירו לי בבקשה בביל מה הכמות האדירה הזו של הממתקים, אנו טעון בסקרנות..." המנהל והמחנך כמעט בלעו לשונם. הקול שלו היה דווקא נעים לאוזנם, ולהפתעתם לא ניכרה בו אפילו נימה דקה מן הדקה של ציניות מרושעת. עיניו חייכו בטוב לב ובקעה מהן סקרנות ילדותית כמו של בן 5. "הא, כן" אמר המנהל, "אתה לא תבין, אבל מחר בבוקר אצלנו בתלמוד תורה חוגגים את מסיבת החומש... מעניקים לילדי כיתה א' את חומש בראשית... אתה מבין, הם לומדים תורה, וגם מחלקים להם ממתקים ופרסים שיהיו שמחים...". "הו, כן, אני מבין מאוד", השיב. "לא נולדתי אתמול, אני יודע בדיוק מה זה מסיבת חומש, אתם אולי מוכנים להכניס אותי כשותף למסיבה?" "כן, למה לא?" השיב המחנך. "או-קי", אמר האיש, "תעמיסו על הדוכן את כל ארגזי הטרופיות, שקיות הבמבה וגם את הפרסים. אני משלם...". הם

כמעט בלעו את לשונם. הוא משלם? מה זה עלה במוחו? מנין נוצצת בו רוח הקודש? מה לאיש המשונה הזה ולמסיבת החומש שלנו? הקופאי העביר את כרטיס האשראי של האיש, והוא הניח את הממתקים מעבר לקופה. "כבוד הרבנים, שמי מושיק גרנות: אם תצטרכו עוד כמה דברים בשביל מסיבת החומש שלכם, אני לשירותכם. הנה כרטיס הביקור שלי... אתם תסלחו לי, אני אולי קצת חוצפן, אבל זה יהיה הגיוני ובסדר שגם אני אבוא למסיבה, אני מבטיח לא להפריע...". "כן, כן... למה לא" גימגמו השניים. "תודה, רק אימרו לי מה הכתובת". "רחוב יהודה הנשיא 36 שכונת שבטי ישראל", המשיכו השניים. "באיזה שעה להגיע?" "בעשר וחצי", זימזמו הרבנים, נבוכים עד למעל מגבותיהם. "תודה באמת שזיכתם אותי ליטול חלק במסיבת החומש. הו, הו, כמה שאני מתגעגע לרגע הזה..." אמר אדון גרנות, נפנף להם לשלום ודחף את עגלתו לעבר מגרש החניה. הרבנים גרדו פדחתותיהם במבוכה. מאיפה נפל עלינו הגרנות הזה? איך בלי ניד עפעף הוא שילם 1,150 ₪ על הממתקים והפרסים? איך לא דנו אותו לכך זכות? מה מניע אותו ליטול חלק במסיבת החומש, מה הוא ילדון בכיתה א'?" רבותי הרבנים, ביקש הקופאי, "תתעוררו".

למחרת בשעה 10:15 בבוקר נכנסה למגרש החניה שממול התלמוד תורה מכונית מהודרת, חלונותיה אפורים ווילונות משתלשלים מסתירים את הנעשה בתוכה. הנהג הנמרץ פתח את הדלת האחורית וממנה יצא מכובדנו אדון מושיק גרנות. "מי כבודו?!" שאל השומר החביב. "אני לא כבודו", ענה לו מושיק "אני מוזמן למסיבת חומש של כיתה א'", השיב האורח המוזר, ומה שנותן לשומר זה רק להביט בו משתאה ונבוך. גרנות שלף מכיסו את הכיפה הלבנה והמקומטת שלו, הידק אותה חזק על קרחתו וביקש מהשומר לפתוח את השער. "רגע כבודו", נבהל השומר, "אני מרים טלפון להנהלה לבדוק אם מכירים אותך." "דמותו התמירה של המנהל נעה בזריזות לעבר השער. השומר פתח את השער רק לאחר שהרב הנהן בראשו, ואז בצעדים זריזים נכנס גרנות פנימה. לחיצות היד החמימות שכנעו את השומר, שאכן מדובר באורח מכובד.

הרב הושיב את מושיק בשורה הראשונה לימינו. המחנך המסור אף רץ להגיש לאורח כוס שתיה... ונדמה היה לו שאיזו ברכה שברירית "שהכל נהיה בדברו" יצאה מפינו. מעניין. הו, הו, היתה זו מסיבת חומש לעילא מן כל ברכתא. מחנך א' 2 ניצח בידיים אמונות על מקהלת הזאטוטים שהפליאו לרגש בקולם הדקיק גם אבות קשוחים. טובה תורה מכל סחורה... הם שרו בעינים עצומות. אשריכם אשריכם ישראל, לפני מי אתם מיטהרים ומי מטהר אתכם... אביכם שבשמים'. הי, הי, עיניו של מנכ"ל חברת היבוא 'גלובוס-טופ' היו מרותקות לעבר הקטנטנים, ידיו היו שלובות זו בזו והמנהל הבחין שהוא במתח עצום. 'אומר ואומר מקווה ישראל השם', זימרו ילדי החמד כשהם מרימים את הכתרים שעל ראשיהם, ומניפים ידיהם אל-על. 'אביכם שבשמים מטהר אתכם'. אחר כך עלה המנהל לבמה. הוא ליטף את הילדים, נשק לכמה מהם וניגש למיקרופון: "הורים יקרים, זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו. מסיבת חומש היא כמו יום מתן תורה... יום קדוש המשמח את אבינו שבשמים ומהווה סגוריה על כלל ישראל, כאן המקום והזמן להודות לכם הורים נכבדים על ההשקעה העצומה שלכם בחינוך ילדיכם. על החמימות, האיכפתיות, האהבה. המנהל הבחין לפתע שמושיק הרכין את ראשו, "ועכשיו יעלו לכאן תלמידי כיתה א' לקבל את החומש...".

לאחר הענקת החומשים עלתה שוב המקהלה המתוקה ובקולות של מלאכים הסתיים האירוע בשיר המרגש וסוחט הדמעות "אימא, תדה לך". הרבנים שמו לב שאדון מושיק החורר... ועם אצבע יד ימינו הוא מנגב את העינים. "אין ספק", הרהרו "הבן-אדם מרוגש כמו ילד קטן..." לאחר האירוע הוא הוזמן לחדר המנהל ושם פתח מושיק את סגור ליבו.

עם דודה פרידה בשערי בית החולים. אמא היתה חיוורת מאד ומחוברת למכשירים. הרופא הסביר לי שאמא נפגעה ממכוננית ואם ירצה השם היא תבריא. הצגתי בפניה את החומש. דיברתי אליה. ניסיתי לענין אותה. כמעט כל יום לקחו אותי לבית החולים, ודפדפתי בחומש שלי מול עיניה העצומות למחצה. אחרי חודש אמא נפטרה, והעבירו אותנו למשפחה 'דתית'. מהר מאד נעלמו הפיאות, והתפילות, וכל מה שאמא רצתה שאהיה.

עברתי מה שעברתי, וכשהתבגרתי נכנסתי לעסקים. כיום אני מנהל חברת יבוא ענקית. אני יודע שאני עשיר בכסף, אבל עני ברוח, יש לי בלב צלקת בת 44 שנה, על כך שיום שהיה צריך להיות מאושר בחיי הפך לטרגדיה, ותמיד כשאני נתקל באנשים חרדים אני חש צביטה של חרטה ואומר לעצמי: מושיק, אתה היית צריך להיות אחד מהם.

אתמול, במרכז הקניות כששמעתי את השיחה על מסיבת החומש, הרגשתי שאני מוצף געגועים לאמא שלי, לחברים הצדיקים שלי מכתה א' שנעלמו לי... ולכן ביקשתי שתזמינו אותי, כדי שאזכה למלא את החלל שבקרבי. ואכן כך, זכיתי בחוויה מלאה הוד ותפארת. יהיה לי לכבוד לאמץ את ילדי התלמוד תורה, ולעמוד לימינכם בכל פרויקט רוחני שתוצו להפיק. האמינו לי, רק היום קיבלתי חומש. תנו לי יד כדי שאצליח לעלות לכיתה ב'. תנו לי יד." והרבנים נתנו לו יד.

(מתוך סידרת ספריו של הרב יעקב (קובי) לוי)

"שמתם לב שאני נרגש... יש בי צורך עז להיחשף בפניכם, כי אני מרגיש שאתם אנשים טובים ומחנכים שעושים מלאכתם נאמנה, ואני מודה לה' שהכרתי אתכם. בזכותכם חזרתי היום 44 שנים לאחור. מושיק גרוסנר, ילד בן שש, שיש לו אמא טובה ונפלאה, כמו בשיר הסיום של המסיבה. ילד טוב שאמו החמה והאוהבת רוצה שמושיק שלה יהיה גדול בתורה. והיא דואגת כל בוקר לכוס קקאו בשבילו, סנדוויץ, ארוחה חמה בצהריים, מתנות, וחיבוק. אשה אלמנה שמגדלת שני ילדים קטנים בבית קטנטן בשכונת עוני. אמא שלוחשת לי באוזן: "אתה מושיק תהיה צדיק. תלמיד חכם, ילד שעושה כבוד לכל אדם וגם לקב"ה". אני מדבר אתכם ושומע את אמא לוחשת לי. כשסיפרתי לה על מסיבת החומש, היא רצה לקנות לי בפרוטות שנשארו לה נעלים חדשות, חולצה חדשה, עניבת פרפר חדשה. 'אתה מלך', אמרה לי אמא, 'אתה כמו משה רבינו, מקבל תורה'.

באותו בוקר היא הלבשה אותי כמו נסיך והבטיחה כמובן להגיע בזמן. בשעה 11 הבחנתי בדודה פרידה אחות של אמא, נכנסת לכיתה ומתיישבת. הייתי סקרן לדעת מתי אמא תבוא. דודה פרידה הייתה לעברי חיוך מאולץ, והלב הקטן שלי ניבא רעות. אמא לא הגיעה. כל השעה הייתי מודאג ומיוסר. כשהמנהל העניק לי את החומש הבטתי בעינים שואלות לעבר דודה פרידה 'איפה אמא?', אבל היא התעלמה... בסיום המסיבה היא ניגשה אלי, חיבקה אותי ואמרה: בוא ניסע, מושיק. אחזתי בידי את החומש החדש ונכנסתי

תפלה

<p>מילים טובות.</p> <p>תעזור לי להפסיק להתנהל בעולם כאילו רק אני פה, כאילו אני הכי מוצלח והכי חשוב פה. תזכה אותי אבא להסתכל בעיניים טובות על כולם, ושלא יהיה מצב, כמו שקורה עכשיו, שתמיד יש כמה שאני לא כל כך סובל ואם זה משתנה לטובה, אז מישוהו אחר בא במקומם ואותו אני פתאום לא יכול לסבול.</p> <p>ריבוננו של עולם! תציל אותי מכל זה, כי אנ יודע שכדי להיות קרוב אליך באמת צריך לשנות מבט, ולשמוח עם כולם, ולאהוב את כולם, ולרצות שכולם יצליחו, שיהיה להם טוב.</p> <p>ריבוננו של עולם תושיע.</p>	<p>להיות "השחקן הראשי" כדי להיות נחמד לאחרים?</p> <p>וכשמישה שפעם דוקא התייחס אלי בכבוד פתאום מתעלם ממני, כאילו אני לא קיים, אני קצת כועס, אני נעלב, אני מתעלם ממנו, אני מחזיר לו באותה מטבע. ואולי סתם נדמה לי? ואולי עובר עליו משהו? ואולי הוא קצת מקנא בי ואני צריך להבין?</p> <p>ובעצם, למה לא לשמוח שסוף סוף הוא גילה מי אני באמת ושלא צריך לכבד אותי כמו שהוא חשב לפני כן?</p> <p>ריבוננו של עולם! עזור לי לא להתבלבל כשנותנים לי קצת כבוד, כשאומרים לי כמה</p>	<p>ריבוננו של עולם! אני כבר מתבייש לדבר על עיניים טובות ועיניים רעות, אבל אני חייב. אני חייב שתושיע אותי. כי כשאני שומע שמישהו הצליח, שהסתדר לו, שהמהלך שהוא עשה היה מוצלח, אני לא שמח בשבילו. הרבה פעמים אני אפילו מצפה לשמוע שלא היה כל כך מוצלח ולא היה כל כך טוב. למה אבא? למה הקנאה הזאת? מה איכפת לי שלכולם יצליחו? שלכולם יהיה טוב?! שכולם יהיו שמחים?</p> <p>ריבוננו של עולם! תעזור לי להבין שאני לא מרכז העולם ושלא הכל צריך להתנהל סביבי. כי כשאני רואה למשל שניים שנפגשים בשמחה, באהבה, או שלומדים יחד בשמחה ובהנאה, אני לא כל כך מפרגן. למה אני צריך</p>
--	--	--

שמח עליה!
מנחם אזולאי

תרומות ניתן להעביר לת.ד. 57943, ירושלים - או לחשבון בנק הדואר 20685668. כל תרומה תתקבל בברכה.

ניתן לקבל את הגיליון בדואר אלקטרוני ע"י שליחת מייל לכתובת: r.m.azolai@gmail.com

בנושאי הקדשות ו/או הנצחות נא לפנות לטל. 03-9339013; 050-4139631 * בשאר נושאי העלון ניתן לפנות לטלפון: 02-5374711; 050-4181488**

מתארגנות קבוצות לנסיעות לציונו הקדוש של מוקד כל הישועות **רבי נחמן מברסלב זיע"א טל. 02-5374711, 050-4181488** (אזולאי)